Eva Šklíba Obůrková se v Trapsavci objevila poprvé v roce 1988. A byl to popravdě vstup velmi výrazný. Povídka The ocas western story dosáhla legendárnosti vpravdě větší, než o sedm roků později stvořená vodácká Teče tudy řeka, která získala Zlatého Trapsavce. Přečíst si ji mimo jiné můžete i v knížce „Drž hubu a pádluj“. A The ocas western story se dostal jako jediná trapsavecká povídka do knihy Čaj s příchutí jehličí. Šklíba v Trapsavci získala několik cen a několikrát zasedla v porotě soutěže. Její knižní tvorba jistě zaslouží zmínku od řady průvodců v edici „KAM“ (např. Výlety s dětmi, Slovensko, víno, pivo, strašidla) přes dětské knížky až po řady turistických a informačních vydavatelských počinů.

Literární tvorba:

http://www.trapsavec.cz/products/blekenvajt-a-kantryrouds-p-/

http://www.trapsavec.cz/products/marianska-p-/

http://www.folktime.cz/povidky/6932-tece-tudy-reka.html

http://www.folktime.cz/pohlocas-povidky/3074-slavnost-na-pocest-rodakovu-nas-zakaznik-nas-clovek.html

Takřka úplně vše o tvorbě a aktivitách Šklíby najdete na jejích webových stránkách:
http://www.skliba.cz

Vydané knížky najdete zde:
http://knihy.cpress.cz/?p=searching&search=eva+ob%C5%AFrkov%C3%A1&searchBy=title&dir=desc

The ocas western story

„Potřebuju vocas! Rezatej, chlupatej, velikej! Liščí!“ upřesnila jsem, když jsem viděla vyděšené obličeje svých rodičů. Vrátila jsem se právě z přátelského posezení v jisté vinárně a na tváři mých blízkých bylo patrné, že čekali leccos, ale tohle ne.

„Proč?“ vypravil ze sebe nakonec můj tatínek. „Proč vocas? Na co ty potřebuješ vocas?“

„Na klobouk,“ štěkla jsem, „na krásnej velikej zelenej stetson, kterej si hned zítra jdu koupit. Na stetson vocas. Je to tak těžký pochopit?“

„V tom budeš chodit po Praze?“ zeptala se opatrně maminka a z očí jí zářil nevyslovený dovětek „pitomá jseš na to dost“.

„Neéé!“ zavyla jsem v odpověď a zauvažovala, existuje-li na světě ještě alespoň jeden tak nepochopený člověk jako já. „V tom nebudu chodit po Praze, v tom budeme jezdit na vandry!“

„Na vandry s vocasem? Kdes to sebrala?“ zeptala se moje sestra a z tónu jejího hlasu bylo patrné, že mnou hluboce opovrhuje. A přece. Někde na hranicích mých vzpomínek byla zasunutá představa generála Custera s bílým stetsonem, jak velí své sedmé kavalerii u Little Big Hornu, a taky Butch Cassidy a Sundance Kit a kovbojská sombréra, a ta zlatá nádhera filmu Tenkrát na západě...

...“Tak máte vocas nebo nemáte?“ položila jsem rodičům poslední sugestivní otázku. Ha, nápad, blesklo mi najednou hlavou. Kdysi tati přivezl domů liščí ohon a ségra si ho jako malá přivázala na klacek a měla ho jako mávátko.

„Kde je ten vocas?“ zeptala jsem se jí vztekle.

„Jakej?“ zakoktala a zmateně se sunula do rohu.

„Mělas ho jako mávátko a hrála sis s nim! Kde ho máš, koukej ho vyklopit!“

Nakonec se naši dohodli, že po ocasu se tedy podívají, a jestli ho najdou, tak ať si ho nosím třeba na krku, ale že ho spíš nenajdou, protože se nejspíš už dávno vyhodil.

Nebyla jsem ochotná promeškat ani minutu a začala jsem tedy obtelefonovávat své známé a přátele. Rozrušena představou sebe samé se stetsonem a liščím ocasem jsem se většinou zapomínala představit, takže hodně kamarádů praštilo se sluchátkem již po prvním dotazu. Ještě hůř dopadli ti, kteří nebyli doma a kterým jsem po rodičích a příbuzných zanechávala stupidní vzkazy. Do noci u nás vyzváněl telefon, z velké části proto, aby mi někdo strašně vynadal, zbytek proto, aby si nechal celou věc zdlouhavě vysvětlit a pak zdrženlivě prohlásil, že ocas nemá.

Ti přátelé, které jsem zastihla doma, většinou nechápali co chci, popřípadě pochopili špatně, jako například bývalý spolužák Vladimír, který prohlásil, že svůj ocas nedá ani za zlaté prase.

Během následujícího měsíce jsem s překvapením zjistila, že mě moji bývalí přátelé povětšinou nezdraví, a všichni bez výjimky si o mně myslí jen to nejhorší.

Byla jsem na infarkt, když jsem zjistila, že spousta mých spoluvandrovníků již ocasy má. „Přece není možný, aby nikdo z vás neměl vocas!“ křičela jsem na své spolužáky a bušila nově zakoupeným custerovským stetsonem do stolu. „Kdejakej seveřan a jižan mají ocasy, kdejaká nula trampuje po světě s koženým pendrekem a vocasem, jen já ne!“

Ach, jak jsem záviděla všem těm Budulínkům, Smolíčkům a sedmi trpaslíkům, kteří vcelku mohli k ocasu přijít a ani by nevěděli jak, a jak jsem byla nešťastná, když jsme se pak sešli na

nádraží, já a armáda mých ocasatých přátel. Pak jsem však zazářila.
„Vy ste aspoň rozumná," povídá mi průvodčí ve vlaku, „vy budete vedoucí, ne? Túty puberťácí, co nosí pár chlupů na klobouku a hned si myslí, že sou sedum statečnejch, ty mi vám tak lezou na nervy! Fuj, vy ste výkvět českýho národa, vy moulové!" vykřikl na závěr a plivnul bandě ocasníků pod nohy. Zaradovala jsem se.
Radovala jsem se i tehdy, když zbabělý kamarád Hagen, jež neunesl představu být považován za puberťáka, zahanbeně očesal svůj klobouk a liščáka pietně zahrabal kdesi v lese. Nejezděte tam, už tam není. Nosím teď na krásném velikém zeleném stetsonu rezatej, chlupatej a velikej ocas, jsem všech sedm statečných dohromady, a přítel Hagen je pouhý bezocasý velitel tlupy ocasatých puberťáků.

1. místo v próze do 23 let Trapsavec 1988

Načmáráno cestou aneb Držka z Bažantova v akci

Chcete získat dokonalý návod, jak ze sebe veřejně udělat prase a kašpara? Dělejte to jako já a pomáhejte mladým – výsledek se dostaví spolehlivě sám.
Před časem jsem se dobrovolně stala jednou z citovaných hrdinek bakalářské práce studenta Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně, jemuž jsem ochotně odpověděla na pár zvídavých dotazů. Co píšu věděl; chtěl však vědět, zda u toho vůbec vytáhnu paty z domu. Vysvětlila jsem mu, že práce v terénu je při škrábání průvodců základ všeho, a tak se chlapec začal pídit, jak takový průzkum vypadá. A protože jiní autoři si na tom, jak často jsou citováni a kde o nich co vyjde zakládají, zatímco já na to zvysoka kašlu, byla jsem akademické obci představena jako tele. Sice oddané a svědomité, leč tele.
„Nadšení nezbytné pro tvorbu kvalitního průvodce je patrné ze slov Evy Obůrkové," píše autor a cituje mé bezelstné výlevy: „Jezdím pořád a na různá místa, fotím, shrabuju informace všude, kde se dá. Své společníky většinou utahám k smrti a k autu přicházím poslední, špinavá jak čuně a celá otrávená, že už se jede pryč."
Když mne pár přátel upozornilo, jak jsem slavná, pár měsíců mě hryzalo svědomí. Taky jsem si říkala (pokolikáté už…?), že příště bych měla být opatrnější a méně otevřená a víc podezíravá. Nicméně stačil první podnět a tele bylo zpět v celé kráse: tupé, nadšené a poklusem mizející radostně v dáli.
Směr Bažantov
Druhá půlka roku 2013 totiž byla cestovatelsky dost nudná; měla jsem práce nad hlavu a často hudrovala, že zatímco jiní si někde trajdají, já o tom jen píšu. V půlce prosince jsem dopsala všechno, co jsem někomu slíbila, zapíchla tužku do hnoje a konečně se trochu nadechla.
Moje chvíle přišla poslední prosincový den: poňoukla jsem partu přátel k výletu do míst, kde jsem to trochu znala a trochu ne. Když jsem totiž před časem psala o podivných okolnostech, spojených s kostelem svaté Anny v Pořejově, a už nad hotovým textem pátrala po dalších pikantních detailech, s kňučením jsem zjistila, že mi něco uniklo. To NĚCO se jmenuje Bažantov a jde o zaniklou obec, ležící uprostřed pastvin pouhých pár kilometrů za zmíněným kostelem.

Tyhle skrznaskrz hnusné a pochmurné lokality totiž miluju. Navíc jsem na webu o zaniklých obcích vyštrachala, že šlo o ves typu okrouhlice. A taky mě uchvátilo to, jak okolí Pořejova a Bažantova popisuje Petr Mikšíček v knize Sudetská pouť aneb Waldgang: jako zdivočelé a postižené místo plné rozkladu. „Taková místa," píše Mikšíček, „jsou vlastně jakousi mršinou rozkládající se v zemi, na niž se vrhly všechny rostliny z okolí a vysávají z ní energii. Oproti okolním lesům či podmáčeným loukám je právě zde mnohem větší množství živin, proto se tu daří kopřivám, křovinám a dalším plevelnatým druhům. Lidská přítomnost tak v krajině ještě dlouhou dobu po odchodu obyvatel ovlivňuje zdejší život."
Mršina, kopřivy, divočina – tohle prostě musím vidět na vlastní oči! Směr silvestrovského výletu nabral jasný směr.
Smutno, zmar a zdivočelé rybníky
Není to místo pro každého a pokud nejste cvoci jako já, rozhodně se nebudete rozplývat nad jeho krásou. Na rozdíl od okolních planin jsou zbytky vesnice zarostlé ve změti náletových dřevin, padlé stromy a zbytky stavení z cihel a kamení pokrývá mech, hlína a tlející závěje spadaného listí. Poměrně slibně zněly „dva zdivočelé návesní rybníky, dodávající areálu zaniklé obce osobitou pochmurnou atmosféru", o kterých je zmínka na webu Geocaching. Veselá představa, jak nás divoké rybníky honí po okolí, mě přestala bavit v okamžiku, kdy jsem u jednoho z nich musela překonat rozsáhlou bažinu a na pomoc měla jen větve, padlé stromy a fakt, že díky promrzlé půdě jsem se neprobořila moc hluboko.
Když si navíc vezmete do ruky Procházkova průvodce Putování po zaniklých místech Českého lesa, dozvíte se, že ty rybníky byly celkem tři a ve staveních kolem nich, štítem otočených do návsi, před druhou světovou válkou žilo několik stovek obyvatel. Protože ale jejich rodným jazykem byla němčina, moc dlouho tu nepobyli, a výročí 700 let od založení se už nedočkal ani samotný Bažantov. Ještě v roce 1964 sice v umírající obci stály poslední čtyři obydlené domy, ale život s výhledem na zříceniny opuštěných usedlostí nakonec všichni lidé vzdali. Nejdéle prý odolával dům čp. 7, zbořený roku 1968. Protože však bagrista svou práci odflákl, dodnes tu stojí několik stěn s dveřmi a okny, patrné jsou i zbytky sklepů a také stařičká záludná studna. A nepochybně někde byste tu našli spousty povadlých bolševníků; podle kamaráda Trhače je každý z nich duší vyhnaného Němce.
Obec bez popisných čísel
Prozkoumávat někdejší topografii Bažantova dá trochu fušku. Slibovaná keška v domě čp. 7 je sice fajn, ale teprve když stojíte u pamětního kříže, který bývalí obyvatelé vztyčili roku 1992, uvědomíte si, že cedulky s čísly tu budete hledat marně. Hledání usedlosti č. 7 vám tak zabere fůru času, pokud se vydáte špatným směrem, a naopak pár vteřin, když zamíříte na správnou stranu :o) Zkrátka je to keška zákeřná, což s ohledem na všudypřítomné roští myslím doslova. Zatímco ji mí přátelé dobývali a poctivě se zapisovali, já se s neurčitým slibem „klidně jděte, já vás dohoním" obrátila na opačnou stranu a šla se topit do bažin. Takže soupis nalezeného, poznaného a viděného: dva zdivočelé rybníky, na několika místech protržené s notně čvachtající půdou v okolí. Jeden rybník prázdný, vypuštěný a klidný. Peintbach alias Brtný potok, odtékající směrem k severovýchodu do pastvin. Mechem obrostlý pamětní kříž s cedulkou v místech někdejší kaple; poblíž stávala stará i nová škola. Mimochodem všechny tři budovy ještě v roce 1967 stály, ale dnes už po nich nezbyla jediná zřetelná stopa. Zbytečně byste hledali hřbitov; ten v Bažantově nebyl, pohřbívalo se u blízkého kostela sv. Anny.
Držka z Bažantova
Samozřejmě tu nenajdete ani Josefa Držku, který se do Bažantova nastěhoval v roce 1956. O rok později se v Držkovic domě čp. 8 zřítil strop, a tak se stěhovali do čísla 14, než v roce 1963

opustili Bažantov nadobro a odešli do prosperující (a dodnes existující) vsi s líbezným názvem Žebráky.
Když jsem špinavá jak čuně vylezla z bažiny a vyplížila se na cestu, nebyla tam ani noha, a tak jsem se celá otrávená, že už musím pryč, pustila do pronásledování zbytku družiny. Vzápětí mě dojelo auto; řidič na mě koukal jak na strašidlo, protože zřejmě nic jiného se v Bažantově potkat nedá, škubnul volantem, málem sjel do škarpy a vzápětí se probořil do obří kaluže zhruba na místě bývalé školy. Bylo mi dost líto, že neumím udělat „…plof…“ a tajemně zmizet, to by jeho hrůznému zážitku dodalo ještě lepší šťávu.
Obešla jsem kaluž i s její kořistí a přidala do kroku; kdo chodí poslední, musí bohužel občas taky dupnout na plyn. Držka z Bažantova zkrátka vykročila na cestu zpět do civilizace.

Blog.idnes.cz 2014

Sbor bledých pánů

Karkulínova maturita nás měla přijít draho.
Ač jsme ho ubezpečovali, že řidičák i maturitu má kdejaký blb a tudíž není jediný důvod, aby se mezi davy úspěšných nezařadil i on, vykládejte to trémistovi Karkulínovi. Nevěřil nám, a tak se bál. A protože se bál, začal se učit. A protože se bál opravdu fest, začal to učení s sebou tahat i na vandry.
Každý, kdo tohle někdy zkusil, ví, že neexistuje větší pitomost, ale Karkulín nedokázal od svého nápadu couvnout. Všechny maturitní otázky si pečlivě vypsal na drobounké lístečky a jejich obsah se začal učit zpaměti. Protože ho naše křandání rušilo, odešel do exilu a obsadil posed nad studánkou. Tak si ho samozřejmě záhy všimli všichni, pro které byla tůňka ve skalách jediným zdrojem vody široko daleko. První to odskákala nejbližší T.O. Karolína; tamní osadníci se pokusili Karkulína neúspěšně vyhnat jinam a nakonec prohlásili, že než poslouchat ustavičné drmolení, které se k nim celé víkendy neslo údolím potoka, radši budou pár týdnů jezdit někam jinam. K tupohlavcům z T.O. Vosí zadek se Karkulínova moudra už nedonesla, ale zato se pro ně stal dalším dobrým důvodem, proč zvysoka dlabat na všechny školy. Dobromyslná a obstarožní smečka z T.O. Sokolí hnízdo ho rušila dobře míněnými radami a dělala mu v hlavě ještě větší binec, náhodní vandráci ho pokládali za šílence a zbloudilí turisté prchali, jakmile ho zahlédli.
Údolím se rozlezly chmury.
Bouřit se začala i okolní příroda. Jeleni si cpali parohy do uší, lišky organizovaly protestní noční štěkavé demonstrace a zbytek fauny zabobkoval okolí naší do té doby smraduprosté osady. Podivné žluté hromádky v okolí byly označeny za kuní blití – nicméně kuny na rozdíl od lasiček odnesly nepřetržité Karkulínovo blábolení jen žaludeční nevolností. Lasičky zdrhly úplně.
S Karkulínem to mezitím jelo z kopce. To, co mu přece jenom uvízlo v palici, bylo k ničemu. Když jsme ho namátkově vyzkoušeli, tvrdil, že Sabina byl vlastenecky zaměřený spisovatel v

době renesance, Machiavelli je sirup proti kašli a Jiráskova trilogie se jmenovala Ticho, Temno a Smrad.
A právě Jiráskem, který to už zřejmě taky nemohl poslouchat, to začalo.
***
Na starce v extravagantním tmavém kabátě, který sedává na pařezu kousek od studánky, cosi drápe brkem a trousí kolem sebe papíry, nás jako první upozornili exoti z pískovny. Podivná nesourodá společnost jezdívala do skal jen občas, ale vždy provázená hordami dětí, a snad právě proto měli znepokojivý talent hledat pedofily za každým smrčkem. Dědek se ale o své okolí valně nezajímal a zřejmě byl hluchý jak poleno, protože nereagoval ani na dobrý den a podobně.
Pokrčili jsme nad ním rameny a nechali ho být.
Další víkend bylo hůř: dědek se objevil jen na chvilku, ale v sobotu v poledne začala kolem studánky kroužit bába; měla kosu, tváře divé, plachetku a divně se po nás koukala. Další víkend stařena zmizela, ale vystřídala ji jiná; sice mírumilovnější, zato ji doprovázeli čtyři haranti, dva psi a roj včel, a ještě kousek za nimi se táhla bosá rozcuchaná holka v noční košili.
To už nám hlava nebrala; v údolí začalo být rušno a z chození pro vodu se stala príma adrenalinová zábava, kdy jsme se vzájemně trumfovali svými zážitky. Dědka a procesí bab postupně doplnila dáma na černém koni, fousatý chlápek s korunou a zlatým pohárem, krojovaná vesnická chasa jak vystřižená z Prodané nevěsty, pejsek s kočičkou, hejno dudáků, obří prsatá ženská v bílém a další zjevy. Ale všechno to vyvrcholilo jednou v pátek večer, když na nás ze studánky vybafl vodník. Měl krvavý zuby a na rozdíl od všech ostatních se nezdálo, že by nás neviděl.
Po tomhle zážitku slabší povahy odmítly chodit pro vodu a zbytek se začal hádat.
Karkulín, vyhnaný z posedu, se tvářil dotčeně, zvlášť když halasná diskuze co, proč, kdo a jak nepřinesla žádný výsledek. Pak ale někoho napadlo podívat se do těch jeho lejster a skalami se rozlehlo vzteklé zavytí.
„No prosím," ječel Volejovka, „co myslíte, že celý dny na tom posedu omílá? Romantika a realismus v české próze! Má to tu černý na bílým! Dědek na pařezu? Jirásek! Ta bába s kosou? Erben! Bába s dětma a čoklama? Němcová! Vodník? Zase Erben! Krucinál, co nás čeká zítra?"
Karkulín blábolil cosi o matematice a deskriptivní geometrii, my mu dovolili návrat na jeho milovaný posed a ráno šli pro vodu raději do vesnice.
Cestou k vlaku jsme si všimli, jak se v závějích loňského spadaného listí radostně prohánějí odmocniny a diferenciální rovnice. Jirásek trůnil na svém pařezu a poprvé nám vesele zamával, zatímco od studánky se neslo temné skřehotání.
Čekalo nás dost trpké jaro.
***
O tom, co se v údolí děje, se naše banda moc nešířila. Vyprávějte někomu, že máte ve studánce vodníka a kolem chodí babička od Boženy Němcové – v nejlepším případě si dotyčný bude myslet, že si z něj děláte srandu, v nejhorším na vás rovnou zavolá lapiduchy a tradá na uzavřené oddělení do blázince. Nedalo se to vyprávět ani jako zábavná historka. Ostatně veselého na tom nebylo vůbec nic – Karkulína od maturity vyhodili a už nikdy víc jsme o něm neslyšeli. Zůstalo jen ticho, temno a smrad.
A hlavně jsme tomu vůbec, ale vůbec nerozuměli.
Ostatní vandráci tomu taky nerozuměli, ale mluvili; občas až moc. A navíc jedna ženská ze Sokolího hnízda o tom napsala článek do časopisu pro záhadology, pár dalších do novin a ještě o tom stihla natočit televizní reportáž. Tohle vysílání a veškeré zábavné počteníčko k nedělnímu

kafíčku mělo nedozírné následky, a tak začátkem léta údolí zaplavili turisti, lovci přízraků a další televizní stanice. I my byli za mediální hvězdy a tolik lidí jako tehdy za námi nepřijelo ani o výročním potlachu.
Teorií, proč k těm podivnostem dochází zrovna tady jsme si za celý den vyslechli dost a dost, jednu potrhlejší než druhou. Že prý tady je keltské pohřebiště a ve vzduchu se vlní zvláštní fluidum. Že tu za třicetileté války pobili oddíl krvelačných Švédů a ti se teď mstí. Že je vede otrhaný bubeník a ten je ze všech nejhorší. Že sem vede podzemní chodba z Českého krasu a všechno to dělá Hagen a jeho věrní. Došlo i na historku o strašlivé železniční nehodě, vylepšenou podezřelými údaji značně pochybné faktografické hodnoty: prý že tu ty lokomotivy jsou pořád někde zahrabané i se zuhelnatělými zbytky mrtvol.
Když přicházející večer vyhnal vetřelce zpátky do civilizace, sesedli jsme se kolem ohníčku, vyhnanci ve vlastním světě, a místo dalších žalozpěvů nad svým osudem jsme si dali pár veselých písniček, třeba Velrybářskou výpravu, Baladu o Islandu a tu o sboru bledých pánů, co přecházejí řeku, a usmýkaní vším tím veselím radostně zalezli do spacáků.
Tu noc se údolí nadechlo, potěšeno nevídaným zájmem, a přízraky od studánky plíživě roztáhly prstíky i do okolních roklí a strží.
Ráno tudíž bylo ve skalách poněkud těsno.
Proti tomu, co se dělo teď, byli Jirásek, polednice i babička legrace. Davy nedělních výletníků s jekotem prchaly před hloučky různě otrhaných halamů v keltských řízách a v orvaných švédských uniformách. Ze skal znělo temné bubnování, výkřiky druhého dobyvatele Islandu, co ze skály padal a příšerně řval, a taky jekot obětí, kterým Hagen s partou nacistických kámošů prokusoval krční tepny. O balvany a kamenné stěny si odírala boky brigga zvaná Malá Kitty, plácající se na říčce mezi skalami, v brodu přeskakovali z šutru na šutr bledí pánové, a kdo se z toho všeho nezbláznil hned, toho dorazily dvě rozjuchané lokomotivy plné kostlivců, co se honily po lese a koho nepřejely, toho aspoň uvařily v páře.
Sbalili jsme saky paky a potupně vyrazili pryč, přes pole opačným směrem, než kde ležela zdivočelá železniční zastávka. Akorát kamaráda Čáru, který celou cestu rozebíral technické parametry lokomotivy značky Orenstein & Koppel a dožadoval se návratu, aby zjistil, jestli ta druhá mrcha byla Reşiţa nebo Malletka, bylo nakonec potřeba nekompromisně uzemnit pánví.
***
V letech, která následovala, začali do skal jezdit jiní; vznikla tu prý naučná stezka a stará sýpka ve vesnici přes léto sloužila jako strašidelná hospoda. Bylo to jeden z mnoha fleků, co se o nich donekonečna psalo v časopisech i v knížkách o oblíbených výletních lokalitách. Pak postupně humbuk utichl a zas tu chcípl pes, ale ani to nás nepřimělo k návratu.
Nakonec jsem se tam vypravila téměř po třiceti letech sama, v podivném podzimním bezčasí, v čase bez lidí, všední den koncem listopadu. A odpusťte si úvahy, co jsem šla hledat. Nic, jen jsem utloukala čas, strávený v blízkém městě. Nic jsem nečekala a právě toho se mi dostalo vrchovatě i s nášupem. Po nás ani po těch, co přišli pak, tu už nezbyla ani stopa. Pískovně se odrolily hrany, byla zanedbanější, zarostlejší a nelákala vůbec ničím. Nenašla jsem ani maličký úhledný totem u Karolíny, ani zvláštní kamenné kruhy ve skalnatých stráních, a trasu ke studánce jsem ve spleti úzkých zvířecích steziček vyluštila až na třetí pokus.
Když se pak zdálky ozvalo zahoukání vlaku, věděla jsem, že na cestu k zastávce mám přesně deset minut. Dopřávala jsem si ještě poslední dlouhý pohled do bílých strání a šedých skal, a dávala zřejmě poslední sbohem dávným časům… když se za zátočinou mezi zasněženými stromy vynořil bledý stín muže v tmavém plášti, a pomalu se vydal přes řeku. Škraloupy ledu se pod jeho kroky prolamovaly, jako když praská sklo. Za ním se ze stínů vynořil druhý… a třetí…

a další. Před mýma očima tu sbor bledých pánů po letech opět přecházel řeku a já tiše pozorovala to divadlo. Na rozloučenou?
První bledý pán se už škrábal vzhůru strání, když se ten poslední pootočil. Byl starší než ostatní, měl brejličky a pod paží štos papírů. Vida, problesklo mi hlavou, tak pan Jirásek si tu našel kamarády. Pak mi zamával, tak jako kdysi, a já mu váhavě odpověděla.
***
Tím vlakem jsem nikdy neodjela. Zůstala jsem v údolí, kde ráno co ráno přechází řeku sbor bledých pánů, kde Jirásek něco tiše drápe na pařezu a okolo v trávě popolézají skvrnití mloci a exponenciální rovnice. V jejich stopách ráno co ráno přecházím řeku a pak po okolí sbírám střepy sebe sama. Ano, mám všechno, co má ženská mého věku mít, ale ve skutečnosti den co den stojím rozbitá na kusy před zavřenými dveřmi, za nimiž údolí žije jako kdysi, jako místo, kde se zpívá, pije a jí – ale beze mne.

Trapsavec 2014